

ла та надежда, пълни ты глава та съ различни съмнѣнія и певѣріе. По някога явно чувамъ, какъ той ми шыпне на ухо то: „ами що ще бжде ако ты напразно сж мжчишь? Ами ако нѣма зад'гробенъ животъ? . . . „Космы тѣ щръквжтъ отъ тѣзы съмнѣнія, напругашъ си сичкы тѣ силы на вирж тж,—бягашъ, плачишь, молишь ся, а той се ти шыпне: „Ами ако сичко това е напразно? . . . Само духовникъ тѣ е въ състояніе да та настани и спасе отъ тжзи мжка:—дьяволы тѣ гы е страхъ отъ него. . . . Да друже мой,—рѣче Анатолий, като мя поглѣдна:—не можете разбра калугерскы тѣ трудове.

—Не, азъ гы разбирамъ, о. Анатолиѣ, и ся чудя само, какъ вый можете юще да живѣете тука? Чини ми ся, азъ отъ давна быхъ пол уялъ отъ такъвъ животъ, или быхъ побягнжлъ отъ тука.

—Молете ся! И вый сте въ искушеніе! прекъсена мя калугеръ тѣ. Защо вый забравате Божіе то могъщество? Тамъ е чудо то, че той не ны допуца да погынемъ. Има някъква си сила, коя то на приковава къмъ Св. Горж. Често намъ ны ся явявж пълно отчаяніе и даже—рѣшаваме ся да отхвърлимъ сичкы тѣ калугерскы трудове и да бягаме въ міръ, да тѣрсимъ почивка. Жажда та за почивка бива толкози голяма, що то даже сичкы тѣ Св. Горскы проклятія и страхъ тѣ отъ Божій тѣ гнявъ, не сж въ сила да удържжтъ отшелникъ тѣ. Нъ едвамъ ся рѣши той—непремѣнно нѣщо ще му бърка: или по пжтъ тѣ ще ся разболи, или из'еднжшь загубва желаніе отъ само себѣ си, или най послѣ ся уплашва. . . . Вярвате ли, че на Св. Горж—рядко ся случва да не доде някому на умъ искушеніе то да бяга, а пжкъ побягвжтъ твърдѣ малцина. Не е ли това сила Божія?

О. Анатолий стама и ся приближи до прозорецъ тѣ.